

מ"ת 22969/09/15 - מדינת ישראל נגד תאמר חלף

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 22969-09-15 מדינת ישראל נ' חלף (עציר)
תיק חיצוני: 01160112602015
בפני כבוד השופט דאוד מאזן
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב תאמר חלף (עציר)

החלטה

בפני מונחת בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, לאחר שהוגש נגדו כתב אישום המייחס לו עבירה של התפרצות למגורים/ תפילה לבצע עבירה- עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, והונאה בכרטיס חיוב - עבירה לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב תשמ"ו - 1986.

העובדות לפי כתב האישום הן כדלקמן:

ביום 26.8.15 בין השעות 8:00 - 00:30 ברחוב צפרירים 34 בנופית התפרץ המשיב ביחד עם אחרים לביתה של רות כץ (להלן: "המתלוננת") בכוונה לבצע גניבה בכך שנכנס לביתה של המתלוננת דרך חלום המטבח וגנב תיק שהכיל המחאה, 1200 ₪ ושני כרטיסי אשראי המסתיים בספרות 6611 + 6317.

בהמשך לכך השתמש המשיב ואחרים באותו יום בכרטיס המסתיים בספרות 6611 בכוונה להונות בכך שמשך בשתי משיכות מבנק הפועלים סניף 735 סך של 6000 ₪. כמו כן משך המשיב בשתי משיכות סך של 9,000 ₪ מסניף בנק לאומי 895 בטבעון. באותן נסיבות ניסה המשיב למשוך סך נוסף של 8,000 ₪ מבנק לאומי סניף טבעון (895).

בהמשך נסע המשיב ואחרים אל בנק דיסקונט סניף 70 ובנק ערבי ישראלי סניף 1 וניסה לבצע 4 משיכות של כספים.

באותן נסיבות ניסה המשיב ואחרים להשתמש בכרטיס חיוב שמסתיים בספרות 6317 בבעלות המתלוננת בכך שניגש לבנק הפועלים סניף 12, ובנק ערבי וניסה למשוך כספים נוספים.

בגין האמור לעיל, יחסה המבקשת למשיב ביצוע העבירות המפורטות ברישא החלטתי.

טענות הצדדים:

ב"כ המבקשת טען כי ההתפרצות היתה אחרי השעה 24:30 ועד 2:35 וזה שונה במקצת מהעובדות בכתב האישום, מדף פירוט עסקאות רואים שכבר בשעה 2.35 בוצע שימוש ראשון בכרטיס. מצד שני המתלוננת רשמה כי היתה ערה ב 24:30 והיא נעלה את הדלת מכאן שההתפרצות היתה בין 24:30 ל- 2:35.

הוצאו תמונות של אנשים שמשכו כסף, המשיב תחילה הכחיש את המיוחס לו כאשר הוצגו לו התמונות, אולם לאחר שאדם אחר בשם אדהם אל חלף, בן משפחה, מזהה את המשיב, המשיב נחקר בשנית וזיהה את עצמו בתמונות אך טען כי הוא לא היה שותף להתפרצות אלא שזו נעשתה ע"י החברה שביצעו את ההתפרצות וזה היה לאחר 24:00.

המשיב אישר בעצמו כי לאחר 24:00 היה עם אותם חברה שהתפרצו מכאן שמדובר בהודאה שיש בה לקשור את החשוד להתפרצות וזאת בהתאם לפרק הזמן הקצר בו בוצעה ההתפרצות.

ב"כ המבקשת טוען כי בהודעת המשיב ישנם סתירות מהויות שיש בהן כדי לחזק את הראיות כנגדו וכפי שנקבע בפסיקה כאשר מדובר בסתירות מהותיות יש בכך כדי לסייע לתביעה, מכאן יש לקבוע קיומן של ראיות לכאורה גם ביחס להתפרצות ולא רק להונאה.

ביחס לעילת המעצר, נטען כי נסיבות המעשה כאשר מדובר בהתפרצו מתוחכמת בצוותא בשעה 1:00 כאשר המתלוננת ישנה במיטתה, מצביעים על מעשה חמור שמקים עילת מסוכנות זאת בהתאם לבש"פ רוסלן. המשיב הוסיף ועשה שימוש ברכוש הגנוב ומשך עם אחרים כספים וגם זה מהווה מעשה חמור ומצביע על מסוכנות. להוסיף לכך כי עברו של המשיב עשיר ונגדו תלוי ועומד מאסר מותנה בו הפעלה בן 12 חודש. בנסיבות העניין יש מקום להורות על מעצר עד תום ההליכים.

ב"כ המשיב טען כי אין ראיות לפיהן המשיב ביצע את הפריצה. המבקשת לא גילתה איך המשיב נכנס אין הודעה של אחרים, אין ממצאים פורנזיים. יש ראיות לכאורה לשותפות בהונאה בכרטיס חיוב אך בתמונות לא רואים את המשיב מוציא כספים אלא אחרים.

לעניין עילת המעצר אין עילת מעצר, על אף שיש נגד המשיב עבירת שוד בעברו שבו הוא נשפט ל- 5 חודשי מאסר בפועל ותיק נוסף של גניבת רכב. ב"כ המשיב.

במידה וביהמ"ש יקבע שיש ראיות מציע ב"כ המשיב חלופה בבית אמו של המשיב בפיקוחה של אמו ואחותו.

ראיות לכאורה;

המשיב הכחיש כל קשר ביצוע ההתפרצות לבית המגורים.

על פי עדות המתלוננת הפריצה לביתה אירעה בין השעות 22:00 ועד 12:00 והמשיכות החלו מספר שעות לאחר מכן החל משעה 2:00 לפנות בוקר.

האם ניתן ללמוד על קיום חזקה תכופה הקושרת בין השימוש בכרטיס והוצאת הכסף לבין ההתפרצות לבית וגניבת התיק שבתוכו הכרטיס.

הכלל בדבר החזקה התכופה הוא שמדובר בחזקה שבעובדה היוצרת קשר בין הימצאות החפץ שנגנב לבין ההתפרצות והגניבה שהובילו להמצאתו:

"הכלל בדבר 'החזקה התכופה' אינו אלא אחת מהחזקות שבעובדה. על פי ההיגיון וניסיון החיים, ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. הקשר בין מחזיק הסחורה הגנובה לבין מעשה הגניבה הינו בגדר הנחה בלבד. הנאשם רשאי להביא ראיות שתהיה בהן סתירה של ההנחה העולה מהימצאות הסחורה הגנובה בידיו, או שיהיה בהן כדי להטיל ספק במשתמע מהימצאותה בידיו. בסופו של עניין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות כולן, אפילו הסברו של הנאשם לא נמצא מהימן, ובהתחשב בכלל נסיבות המקרה עליו לקבוע, אם יש בחזקה כאמור כדי לבסס מסקנה במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי להרשעתו של הנאשם" (ע"פ 480/88 פרץ נ. מדינת ישראל, פ"ד מג (4) 397, 399-400 (1989) (להלן: "פרץ").

ובמקום אחר:

"הכלל בדבר 'החזקה התכופה' הינו אחת מהחזקות שבעובדה, שאומצה בדיני הראיות החלים אצלנו, הנסמך על ההיגיון ועל ניסיון החיים, ולפיו ניתן להסיק מהימצאותו של חפץ שנגנב, זמן לא רב לאחר הגניבה, בחזקתו של פלוני, על הקשר שבין פלוני לבין מעשה הגניבה. היעדר הסבר סביר מפיו של נאשם, כיצד הגיע הרכוש הגנוב לידי, עשוי לחזק את הראיות שבידי התביעה." בש"פ 2148/97 עווד רבאיעה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (1) 279 (1997) .

האם פרק הזמן שעבר בין שעת הפריצה לבין תחילת מסע משיכת הכספים יש בו לשלול את קיומה של החזקה התכופה?

דומה, כי התשובה לשאלה זו היא תלויה בנסיבות שבהן נוצרת החזקה אך לא ניתן לומר כי זו מצומצמת לדקות ספורות בלבד. בפסק הדין בעניין פרץ הוכרה חזקה תכופה באשר למעיל שנגנב ונמצא אצל המערער בחלוף שבועיים. במקרה אחר שנדון בע"פ 831/81 רפאל שרף נ' מדינת ישראל, פ"ד לז (2) 174 (1983) נדון מקרה שבו הוכרה חזקה תכופה על חפצים שנגנבו ונתפסו בחזקת המערער בחלוף כשבוע; בעניין רבאיעה - שהוזכר לעיל - נדון קיומה של חזקה תכופה

לגבי מפתחות שנלקחו אגב שוד ונמצאו אצל העורר באותו מקרה לאחר חלוף יומיים. במקרה אחר (בש"פ 3031/04 רנט יושבייב נ' מדינת ישראל (2004)) נקבע ביחס למקדחה שנגנבה באותו יום והוחזקה על ידי העורר לאחר מספר שעות כי מתקיימת חזקה תכופה.

מכאן שלמרות חלוף הזמן ניתן לומר כי מתקיימת החזקה התכופה המצביעה על מעורבות המשיב בפריצה לבית המתלוננת וגניבת התיק וזאת בשל השימוש בכרטיס אף אם זו הייתה מספר שעות לאחר שהתיק נראה לאחרונה במקומו. במקרה זה מדובר לא רק בהימצאות הכרטיס ברשות המשיבים **אלא גם בהימצאות הקוד הסודי**. באשר אליו מסרה המתלוננת כי אינה יודעת את מספרו (ש' 14-15 להודעה מיום 1/9/15) ואילו המשיב ציין בהודעה (מיום 8/9/15 שורות 38-39) כי מצאו גם את הקוד הסודי, ועל כן השימוש בכרטיס ובקוד הסודי מחזק את החזקה בין המשתמש בשניהם לבין ההתפרצות והגניבה של התיק מתוך בית המתלוננת.

לסיכום, מצאתי כי קיימות ראיות לכאורה המבססות את עבירות ההתפרצות לדירה, השימוש בכרטיס החיוב.

עילת מעצר:

בעניינינו, מדובר אמנם בעבירת רכוש ואולם התכנון המוקדם והביצוע בחבורה מקימים עילת מעצר (השווה בש"פ 5431/98 רוסלן פרנקל נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (4) 268, 272 (1998)). זאת ועוד, בהינתן כי המשיבים התפרצו לכאורה לתוך דירה הרי שמעשה זה, לכשעצמו, מעיד על מסוכנותם. התייחס לכך כב' השופט י' עמית בבש"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל:

"כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוחכמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שייעצר ב"מכה" הראשונה. "פתאום קם אדם בבוקר ומוצא..." שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גס בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה.

ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן "מכת מדינה", עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן "מתוחכמות", הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידנא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך. "

ראו עוד בהרחבה בבש"פ 3859/10 עליאן ואיל נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 25.5.10).

להוסיף כל אלה, עברו של המשיב בתחום הרכוש ובפרט קיומו של מאסר מותנה בגין עבירת התפרצות וכן עבר, אמנם אינו כבד במיוחד, אך נוכח היותו ממוקד בתחום עבירות הרכוש, עבירות הרכוש עם צביון של אלימות (שוד), אני סבור כי אכן קיימת עילת מסוכנות.

חלופת מעצר:

בבחינת האפשרות להסתפק בחלופת מעצר נקבע, כי:

"אם נעין בדבר נמצא שכל השאלות מתמקדות בעיקרן בשתי שאלות - שהן שני פניה של שאלה אחת - **אם הנאשם מסוכן ואם ניתן ליטול את עוקצה של סכנתו, שהניסיון להשיב עליה הוא, בעצם, ניסיון לצפות מראש את התנהגותו של אדם.** מטבע הדברים משוטט כאן בית המשפט בתחומים האפלים והנסתרים של נבכי נפש האדם, במחשכים שאין לו בהם מקום בטוח להציב עליו את מסקנותיו, שבהם מגשש הוא את דרכו על דרך של ניחוש ושל השערה. מעל כל אלה מרחפים החששות והספקות: מחד גיסא, מה עלול הנאשם לעולל אם ישוחרר? מאידך גיסא, האם יש צידוק מספיק לפגיעה קשה בנאשם, שאולי יימצא זכאי, על ידי מעצרו לתקופה העלולה להיות ממושכת?"

(בש"פ 5222/97 קופל פטשניק נ' מדינת ישראל, פ"ד נא (4) 702, 705 (1998). ההדגשה שלי - ד.מ.).

בקביעת החלופה יש לבחון את המעשה ואת העושה:

"בבואו להשיב על שאלות אלה, על בית המשפט למצוא נקודות משען בטוחות, ככל האפשר, שאותן יכול הוא למצוא בתוך שתי מערכות של עובדות המושתתות על הראיות שהובאו לפניו בשלב זה: הראשונה - המעשה; השנייה - העושה, דהיינו **עליו לבדוק אם מעידות נסיבותיה של העבירה כשלעצמן שהנאשם עלול לחזור על המעשה, או לעשות מעשה דומה בדרך כלל או נוכח צירוף מסוים של נסיבות.** בשלב הבא עליו לבדוק **אם אישיותו של הנאשם, כפי שהיא מתגלה מתוך עברו ואורח חייו, מעידה על כך שהוא עלול לחזור על המעשה.**"

(שם, עמ' 706, ההדגשה שלי - ד.מ.).

באשר **למעשה**, כפי שתיארתי לעיל - מחד מדובר בחדירה לפרטיותם של אנשים, כניסה לביתם - מבצרים ונטילת תיק הכולל בתוכו כסף וכרטיסי אשראי תוך שימוש בכרטיסים וגניבת כספם. מנגד, לא היתה פעילות אלימה אגב ההתפרצות אלא כניסה מחלון שאינו נעול ואף שאין להמעט בחומרת מעשה זה, מדובר במעשה חמור פחות מהתפרצות המתלווה אליה סימני התנהגות שיש בהם ממד של

"אלימות".

בכל הנוגע **לעושה**, על אף גילו הצעיר של המשיב, יליד 1992, צבר לחובתו עבר של שתי הרשעות קודמות, שתיהן בתחום ממוקד של הרכוש; האחת כוללת עבירה של גניבת רכב, גניבה, חבלה במזיד ברכב ובגינה הוטל עליו מעצר על תנאי, למשך 12 חודשים, שלא יעבור עבירה של רכוש מסוג פשע. גזר הדין ניתן אך ורק ביום 10.9.14, עונש מאסר מותנה שלא הרתיע אותו מלחזור ולבצע עבירת רכוש נוספת.

כמו כן, ביום 19/2/12 נגזר דינו של החשוד בעבירת שוד מזוין וזאת בבית המשפט המחוזי ובגינה הוטלו עליו עונשים כעולה מהמרשם הפלילי.

יש לציין, כי המאסר הארוך ששהה בו המשיב ולא חלפה שנה ממועד גזר הדין, חזר והסתבך פעם נוספת בעבירת רכוש.

עברו, על אף גילו, בשים לב למהות העבירות, עולה חשש שעיסוקו של המשיב כאן, בעבירות רכוש ועל כן, בבחינת כל חלופה יש לבחון היטב אם מדובר בחלופה הרמטית דיה, שתמנע את הסיכון המשמעותי הנשקף ממנו, על אף קיומה של החלופה כפי שהוצגה בפני, אך בנסיבות העניין ונוכח עברו, הממוקד בתחום הרכוש, גילו הצעיר, מאפיינים שעלו מחקירתו במשטרה, כגון שתיקה בחקירתו, כגון הגנה על עבריינים אחרים, ושותפיו למעשה, מחייבים לבחון את החלופה בצורה רצינית ויש לבחון האם יש בכוחם של המפקחות המוצעות, לשמש כמסגרת נאותה לשחרורו על מנת לאיין את המסוכנות הנובעת ממנו ועל כן עולה שאלת ההתאמה של החלופה, נוכח מאפייניו של המשיב ולצורך כך, אני סבור כי ראוי, בטרם בחינת החלופה, לקבל תסקיר מעצר, מאת שירות המבחן, שתעריך את המסוכנות והאם יש בחלופה המוצעת כדי לאיינה.

אני ער לעובדה, כי זימון תסקיר יכביד על שירות המבחן, שממילא שרוי בעומס לא מבוטל, אך מאפייניו האישיים של המשיב במהלך החקירה, התנהגותו במהלך החקירה ובשים לב לעברו בתחום הרכוש, העובדה שמאסר מותנה משמעותי לא הרתיעו מפני ביצוע עבירה בתחום רכוש וכן גילו הצעיר, מחייבים במקרה זה בדיקה של שירות המבחן, על מנת שיבחן האם קיימת עבור המשיב חלופת מעצר מתאימה.

על כן, אני דוחה ליום **20/10/15** שעה **12.00**.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשירות המבחן.

המשיב יישאר במעצר, עד החלטה אחרת.

פרוטוקול זה מהווה פקודת מעצר.

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ו, 20 ספטמבר 2015, בהעדר
הצדדים.